

(המשך מעמוד 9)

רדי הפורה * עסקו בדיונים מופשטים למי די על העלאת קהילות ספרדיות ומיווג הג' ליות.

דיון זה לא מצא חן בעיני אליהו קסטל, שליחם של יהודי פרו וקולומביה הוא הו' רה לסדרנים הצעירים לחלק מכתב גלוי בין הצירים. כתב קסטל, מי שהיה המזכיר ה' ראשי הראשון של ההסתדרות הספרדית ה' עולמית : ...מספיקים שלושת החודשים שביליתי בארץ שאעריך את מצב הספרדים... עד כמה שהבנתי מגעת, איני מאמין במיווג הספרדים והאשכנזים. כל זמן ששני השב' טים האלה, אחד יהיה המושל והשני הנמשל, תמיד שלושת השנאה ביניהם.

התרה קסטל : ...עד מתי תאמינו נביאי הבעל המנבאים על מיווג שלם. למה לא תחרימו את הבוגדים ואת המפריעים ותקי צו המתדמה המרה הזאת ? מדוע יתנו לכם אחרים דבר אשר נמצא בידיכם ? הנה לכם משל ממש : כל זמן שהיהודים היו חלשים וביקשו תחוננים מהעולם לעגו עליהם. וכיום שהיהודים הרימו את ידיהם ונג' חמו באויביהם כיבדו אותם. כל העולם מכ' בר את החוק ושונא את החלש ואת רך הלבב.

מתוך משל זה מסתבר פתרונו של קסטל מאלי : "חצי מיליון הספרדים (בישראל) יקימו את המפלגה החזקה ביותר. ובצדק הוכלו להביא 50% מהמועמדים לכנסת. רק ככה תוכלו להיות אחים אמיתיים ולא אחים חורגים או שחורים."

שידור

קריינים לרא משכורת

עד כה לא הצטיין שירות השידור הישראלי בכל תכונה מעניינת, אולם בשבוע שעבר הפכו משרדו בתל-אביב במהל' חופעה בלתי-רגילה בתחלת : מנהל הת' חנן לפני עובדיו, הפציר בהם לקבל את משכורתם לחודש אפריל, נתקל בס' רוב מוחלט.

הפרשה החלה עוד לפני זמן מה, כאשר נודע להעד' העובדים של שירות השידור כי הצמיגים החדש בתקן העובדים יגרום ל' פיטורי שבעה מעובדי קול-ישראל בתל-אביב. הועד תבע מהנהלת שירות השידור להתייעץ עמו הן בקשר לעצם הפיטורים והן בקשר לשמות העובדים שיפוטרו נפגש עם ראש שירותי המודיעין, מויש פרלמן (ראה תצפית). דרש ממנו לעיין בתקציב השירות, לברר אם יש הצדקה לפיטורים. פרלמן

* נציגם של 3000 היהודים הספרדים הג' ירם במולדת היהדות הספרדית, ספרד, היה מיליונר יליד ירושלים, דניאל פרנסוא ברנ' נבוג, נשיא העדה הספרדית במדריד, יצואן ויבואן של חמרים סטרטגיים ובעל הווילות מגורים במדריד, וושינגטון ולוס אנג'לוס.

הבטיח לעיין בתקציב, לעכב בינתיים כל פעולה. הפעולה לא עוכבה, כאשר נתקשו העוב' די' לקבל את משכורת אפריל, עיינו בגל- יונות התשלומים, נוכחו לדעת כי שמות שבעה מהם כבר מיפיעים בגליון נפרד, מהוץ לתקן — סימן מובהק לפיטוריהם הקרובים.

שידור מיוחד במינו. אותו יום נש' מע באחד מאולפני קול-ישראל, בו נתכנסה אסיפת העובדים, שידור מיוחד במינו. אכ' גם המיקרופונים היו סגורים, אולם ההח- לטות שנתקבלו באסיפה הגיעו לירושלים. למשרד ראש-הממשלה, ג' בלי עזרת ה' טכניקה המורנית : עובדי קול ישראל הח' ליטו שלא לקבל את משכורתם עד אשר ישונו גליונות התשלום ויובטח להם כי לא יפוט' איש לפני סיום המשא-המתן. אכ' עובדי השידור עמדו בסירובם על אף טענתו של מויש פרלמן ששכרם ש' שבכת' המשרד-האוצר ידע כבר על הפיטורים. ו' א היה כסף לשלם כולמם את המשכורות מן התקציב הגליל. לא הועילה ג' ההצעה לברר את כל הפרשה עם ז'מן ארן, השר הממונה על ענייני ההסברה. בינתיים מתקיימים עובדי שירות השידור בתל-אביב על אשראי שהשיגו ממסדות שונים. כשנאל אחד מהם על מידת הצ- לחתם הממשט אחו בגאווה : "לפי מידת ההצלחה שלנו בגיוט' כספים היינו יכולים לפתור את בעיות התקציב של שירות השידור כולו."

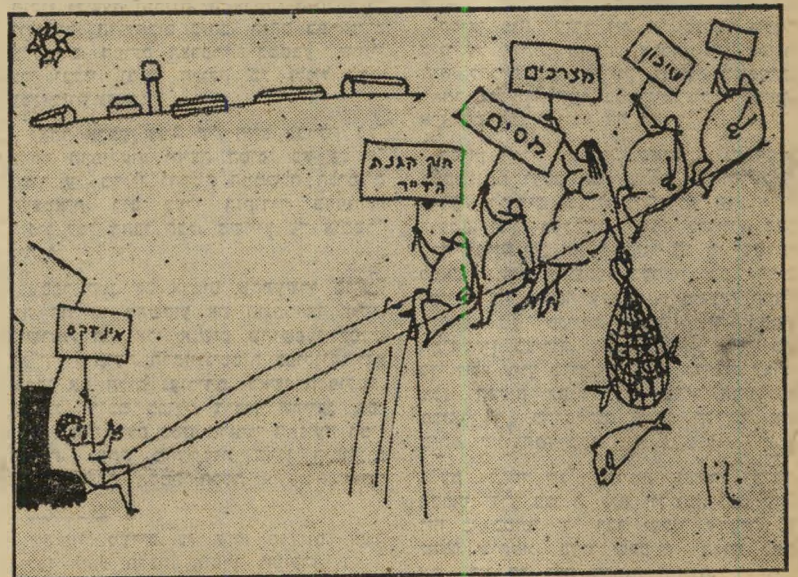
רת

מקומו של דגל

תעלוליו של הרב פ'שה פאב"ד השיגו ב' ש' ע' לעצב' שיי' חדש, כשהראה שוב יחס מיוחד לחללי מלחמת העצמאות, לאחר ש נתפרסם בנסיונותיו למנוע קביעת לוח-זכרון על שם בנו של אחד המתפללים בבית הכנסת, איתו הוא מנהל (העולם הזה 862). עברב ים-ההעצמאות חייב היה הרב לע' רוח תפילות-זכרון, אולם מס'בות בלתי-צ' רות לא נתקיימה התפילת' כלל. דבר זה לא מנע בעדו מלערוך למחרת היום תפילת' שחרית פ'קצב' של מכסימים מלים במינימום של זמן : התפילה נסתיימה תוך 25 דקות, מבלי שיזכרו בה, כנהוג ביום-ההעצמאות, המדינה והנשיא.

איהזכרתו בתפילה בבית-הכנסת של גב' עת-עלייה, יפו, לא מנעה בעד נשיא ישראל, יצחק בן-צבי, מלהגיע בשלום למצודה-ה' עצמאות, שנערך ברמלה. אולם השלום לא הגיע לבית הכנסת, חקש ששבר את גב-הגמל היה מוט ארוך ודק שבוצץ מאחד מחלונות בית-הכנסת. בראש המוט התניטט בהגיגיית דגל כחול-לבן, אולם העובדים ושבים לא ידעו כי קצהו השני של המוט היה נעוץ במקום בלתי-הגיגי לחלוטין : בית השימוש, שלא הצטיין בגיוון מיוחד. **תשובה עיקשת.** המתפללים הקבועים

אות קין

האינדקס אינו רוצה לעלות !

אלה שלמדו אתי

אתמול פנשתי את אלישע. הוא למד יחד אתי בבית הכסר, בית ספר פנימי. מה שלמדך ? — שאמתי. מציין ? ענה לי — חזרתי עכשיו מפריז. ואת מי פנשתי שם ? אתה זוכר את מוישה זינגר ? זה החולע ? אז הוא עכשיו עובד בפרז' בתור נהג, נשוי לצרפתיה ויש לו שני ילדים ומה עם החבר שלי, זה שהיה תמיד בא עם פנס מתחת לעין, מה שלמו ? — אה — אמר אלישע — אתה מתכוון לחיים שמרלינו ? פנשתי אותו בלונדון לפני שנה. עכשיו הוא בהרד, נשוי עם בת של מהלכה. אוי, ואתה זוכר את איציק פיציורניק ? הוא נבר מהגדה בקליפורניה עכשיו הוא בנצואלה מחפש נפט. עוד אחד שלמד אתי ואתנו, נח נפתי, יושב עכשיו בברזיל, פועלים שם כביש פניונגל, חתם על חוזה לחמש שנים. ומה עם ההוא, מה שלמו, אימטר נולדברג ? זה שקראנו לו בוקי ? — אה, בוקי ? בטח אני יודע מה אתו ! הוא עכשיו בפילנד, עובד פתור עתונאי. פנשתי אותו לפני שנתים באמסטרדם יחד עם אתה יודע מי ? עם נחציה פיליה ! איפה באמת נחציה פיליה ? — שאמתי. הוי — אמר אלישע — הוא עכשיו איש גדול, נמצא באוים יחד עם המשלח המכסיקאית. מומחה לבעיות אמריקה המרכזית. ואם אתה זוכר את בומבה, החבר הכי טוב שלי, אז הוא עכשיו בניו-יורק, מנל בכר. אזו אתה יודע איפה עמוס ? — שאמתי. שמעתי שהוא פ'סל ב'מרינת ישראל, פ'סל ע'פודת. תמיד אמרתי שלא יצא ממנו שום דבר

איך לנדול עם התפקיד

א היה נכח קטן, כשהביאו אותי לדון על מעילה בי' לירות, אמר : אני כלום, אני פלוי שרת. יש נדולים ממני. ד"ר אחד כתב בעתון : "כנ' קוניו נדול למצוא שעירים קטנים לעזאזל, בומן שפכ מיני מקבים חודש פאטר. הכמה נדולה תופסים מסכן אחד, שהיה רק מכשיר גדול גדולים פ'פנו ופ'נולקים ע'ינו את האשמה בשעה שכל יד ב'חוב יודע מי הם הנבלים האמתיים !" וד"ר אחד כתב : "האמנם איבדנו כל חוש לפורפוזיציה ? לוקחים איש קטן ושותים את דמו, בזמן שכולנו יודעים איפה קבר הכסף !" אבל המביעה הוכיחה שא הספיק לקנות מכונת תרומת בתקופת שרתו ולנסוע פעמלים להוי' לארץ ולהביא ליפס מלא הרישים. אז הד"ר הראשון כתב : "חטא נדול ! אדם בישראל בונה לו בית וכוונה לו מכונתו ! ומי הולך היום ברנ' ? ומי לא נסע לחוץ-לארץ ?" אבל במשך המשפט התברר שא נחן שוחד פנסי פקודים שישתקו וקיפל שוחד משלושה שישתקו. אז הד"ר השני כתב : "טוב שלמדנו עוד פנס ע'אלון השד נורא כל כך. בכל ה'ריונות לוחמים ש'חה, פוטב ח'ה אילוי הוי מעלילים דרו אה אלה הנפועים להוי-לארץ על השכנו ה'ביכור. בפקום למצוא שעירים לעזאזל. קטנים כאלה, שרק לארו מהנדלים מהם בית-המספט המלוי לת לא תפליד וד'ה חטוב, פרי שלא ייאלץ ליפול לקרבו להפ'י הנדולים העומרים מעלינו. שמעתי שעכשיו הוא נדל יחד עם התפקיד.

ידעו את אשר לא ידעו העוברים ברחוב. הם מיהרו אל הרב באבי', העירו על כך בא זניו האפופות שיער שחור, קיבלו מפיו תשובה עיקשת : "לא מצאתי לדגל מקום טוב יותר, היא תלוי שם כל השנים, וישאר לשם גם השנה !" הרב לא אמר פ'וח את המלה האחרונה. המתפללים הנועמים מיהרו לפנות אל משרד' הדתות והמועצה הדתית. אולם שם חלפו להם אזוניים אטומות לא פחות. מתפללי בית הכנסת עמדו השבוע לדרוש בירור נוסף, בו ששתתף כנראה גם משטרת-ישראל.

צבא

חירות או מוות

אמנון זכרוני היה רודף-שלום. הוא התי' נגד לגיוס עד זמן רב לפני שקיבל צו להתייצב במחנה-האימונים. התגייסתי לצבא רק תחת לחץ הורי השמרנים החושבים את ההשתמטות לחרס". אמנון בחר ללכת לנח"ל. הוא האמין שי מקיימו יתנו לו עבודה חקלאית, יניחו את מלאכת המלחמה לחבריו. האכזבה היתה קשה : עוד בלילה הראשון נתן לו מספרו סטן לשמירה. הוא הלך לשמירה — בלי הסטן, וזה, למחרת היום, למשפטו הצבאי הראשון. אפילו הרצה במעלה-העקרים לא שינה את השקפותיו של אמנון : "להיטך, לאחר הרצה עוררו בי כלי הנשק בחילה גדולה דב' אחי, הוא כתב פתק והניח אותו על אהר — לא ראיתי יהודים, ערבים, אמרי-קאים, או קוריאים מתבוססים בדם. ראיתי רק בניאדם. איני רוצה כל חלק בשפיכתה' דמים"

הבירור לא נערך. אמנון דרש בירור היא האמין שכל המתנגדים לשירות צבאי מבחינה מצפונית צריכים להיות משוחררים מן השירות, או לקבל, לפחות, תפקידים בלתי קרביים, כנהוג בכל המדינות המ' תרבותית. הוא שוחח פעמים מספר עם מפק' דיו, אולם הבירור לא נערך. אירוף השלום הצעיר נשאר לעשות רק דבר אחד. הוא כתב פתק והניח אותו אע' מיטתו במחנה הצבאי : "אני חושב את עצמי

אורחים

הליד מרושימה

גבר פכן 60, שנראה כחיר אמריקאי, אף על פי שמטבו היה רוסי מובהק, נעצר ליו' ב'ית-מספר ירושלמי לטליתות ותפילין : "אשלח זוג תפילין לשלמה שלי", אמר בפ' ג' או אל ידיו הישראל, "הוא יהיה מאד שר". "הוא בנ' ו" "לא בדיוק..."

שנים רבות לפני מלחמת-העולם השנייה התגורר ולאדמייר צימרמן שנחאי בשכונתו התגוררה משפחה יפאנית — משפחת גי' שיאמה. בנם הקטן, שיגורו, היה אורח מתמיד בביתו של צימרמן. הם היו ידידים מצוינים. השנים חלפו. צימרמן עזב את שנחאי, עבר לסן פרנסיסקו. המלחמה פרצה, נעשה נס' חימה בענייני-ספרות ענקיים, שצצו מעל ל' הירושימה ונאנאסאקי. **בית לאלוהים.** יום אחד קיבל צימרמן מכתב עטור כבול יפאני. שיגורו הודיע לו שמשפחתו נספתה בהפצצה האטומית של הירושימה, התפתחה חליפת-מכתבים שופעת חמימות. במכתבו לא ביקש שיגורו עזרה כספית, א' בחילות מזון, היא ביקש רק דבר אחד : ספרים על ההיסטוריה היהודית והדת ה' היודית. הוא כתב שעוד לפני שנים רבות נתקל בספר ר' על המקדש הגדול, שבנה: